

JAM

• **Luděk Hulan ve vzpomínkách
Jany Koubkové**

• **Jaroslav Kopáček
o 50tých letech**

• **Rozhovor Vítá Fialy
s Petrem Karenem**

- **Jazzový kvíz**
- **Anketa čtenářů**
- **Blindfoldtest
s Jiřím Mrázem**
- **Z dopisů
našich čtenářů**

Zpravodaj České jazzové
společnosti!

4

NAKLADATELSTVÍ
CUBE CZ SRO. (ČESKÁ REPUBLIKA)
 SOUČINNĚ
 S METIER SOUND AND VISION LTD.
 (VELKÁ BRITÁNIE)

UVÁDÍ PRVNÍ
 TŘI CD DESKY NOVÉ EDICE

PRAGUE jazz

Prodejny:

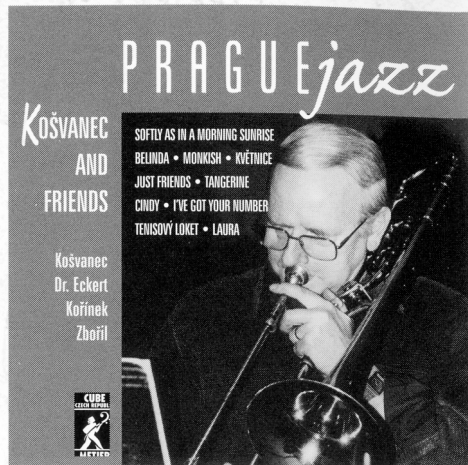
BONTON • MUSIC 42
 LYNX MUSIC • ŠIROKÝ DVŮR
 ATD.

Distribuce:

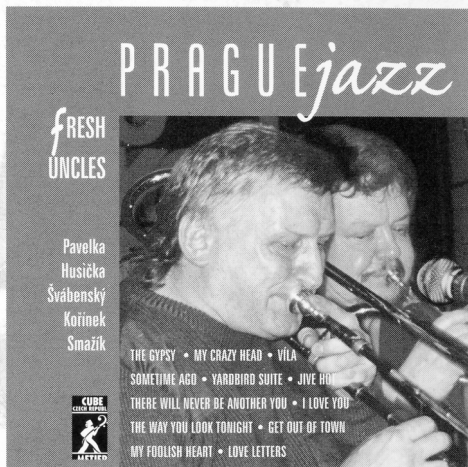
BONTON / PANTHER

Zásilková služba:

CUBE CZ SRO.
 DR. MILADY HORÁKOVÉ 5 • 460 01 LIBEREC
 TEL.: 048 61 11 101, 048 61 11 102
 WWW.CUBE.CZ/JAZZ

„...konečně první sólovka Sváti Košvanec.“

„...stále svěží. Strýci po více než pětadvaceti letech.“

„...jazzová nahrávka roku 1998.“

OBSAH:

1. Úvodník	1
2. Půjdu dál - Luděk Hulán ve vzpomínkách Jany Koubkové	2-4
3. Letní jazzová dílna Praha '99	4-6
4. Svatobor Macák o Ludřkovi Hulánovi	7-8
5. Anketa čtenářů	9
6. 50tá léta ve vzpomínkách Jaroslava Kopáčka	10-13
7. Jazzový kvíz	14
8. Ohlédnutí za Jazzovým Ateliérem Louny '99	15
9. Rozhovor Víta Fialy s Petrem Karenem	16-19
10. Blindfoldtest s Jiřím Mrázem	20
11. Z dopisů čtenářů	27

Úvodník

Tak, čtyřka je na světě! A vyšla jen tak tak, aby vás stihla informovat o důležitých akcích, které se chystají na léto - tříměsíční interval je přece jen dlouhá doba a semele se toho mezitím docela dost. Další číslo by proto mělo vyjít hned „po prázdninách“ v září.

Takže k tomu, co nás čeká v létě: v druhém červencovém týdnu jsou všichni začínající i pokročilí jazzoví muzikanti zváni na Letní jazzovou dílnu 1999, která se, stejně jako loni, koná v Praze na Jižním Městě. Připravuji se další přednášky z cyklu Jazzový den. Dukovi Ellingtonovi byla věnována ta minulá, se kterou přijel do Prahy americký publicista a muzikant James L. Collier. Připravuje se druhé vydání Jazzkontaktu - kontaktní publikace festivalů, jazzklubů, muzikantů a dalších jazzových akcí. A na podzim v říjnu proběhne druhý ročník festivalu mladých kapel JazzJunior 1999. Tentokrát se bude konat v Ústí nad Labem a záměm mu poskytnou Jazz & Blues Festival, Ústí n. Labem.

Jak už napovídá titulní strana, je tento JAM věnován velké osobnosti českého jazzu, kontrabasistovi Ludřkovi Hulánovi. Stejně jako Karla Velebného, ani Ludřka Hulána jsem bohužel nepoznal osobně. Nicméně autoritu jeho jména jsem ucítil hned ve svých jazzových začátcích. Když jsem v roce 1989 dostal první „lano“ do kapely k vibrafonistovi Janu Freiburgovi a bubeníkovi Ivanovi Dominákovvi, říkal jsem si: „Budeš hrát s člověkem, který hrával s Hulánem!!!“ A i když jsem toho v té době o Ludřkovi Hulánovi ještě moc nevěděl, cítil jsem, že to něco znamená. Věřím tomu, že poselství osobnosti takového formátu se nějakým způsobem předává dál a že mladí muzikanti, kteří dneska začínají hrát jazz (a kterých naštěstí stále přibývá) možná stejným způsobem přijímají odkaz autorit Karla Velebného a Ludřka Hulána, i když k nim mají z časového hlediska ještě dál. A když už jsme v tom vzpomínání, pan Jaroslav Kopáček, saxofonista a klarinetista, dlouholetý člen České filharmonie a člen dechové sekce orchestru Karla Vlacha, přispěl do zpravodaje svým nesmírně zajímavým vyprávěním o Karlovi Krautgartnerovi, Zdeňkovi Bartákovvi a o 50. letech obecně. Mimochodem, unikátní přístroj pro záznam zvuku, o kterém se zmiňuje, jsem viděl na vlastní oči a, jen tak cvičně, jsme si jedno „elpičko“ doma u pana Kopáčka na počkání vyrobili.

Čtvrté číslo JAMu uzavírá roční ediční plán a je tedy čas k jisté sebereflexi. Už v některých vašich dopisech zazněly náměty a připomínky, a taky proto jsme se rozhodli vyzvat vás anketní otázkou ke spolupráci na podobě dalších čísel JAMu. Přiznávám, že se nám někdy ten tříměsíční interval mezi jednotlivými čísly nálezitě protáhnul a mým předsevzetím do dalšího edičního roku JAMu je být v tomto ohledu mnohem důslednější. Ještě bych chtěl poděkovat všem nezištným, kteří svými články a dopisy do zpravodaje přispěli a poděkovat vstřícným lidem z Print Production, bez kterých by JAM neexistoval v této podobě.

PŮJDU DÁL

BOLEST V RAMENOU

KDE JSEM HRÁL

SNAD SI VZPOMENOU

Po dvaceti letech držím opět to „černé na bílém“, které oznamuje, že 22. 2. 1979 nečekaně zemřel LUDĚK HULAN, tělem a duší jazzman v tom nejpravějším slova smyslu. Jazzový kontrabasista, hrající s tím správným feelingem, scatový zpěvák, skladatel a taky organizátor bohublých jazzových akcí... Ani se nedožil padesátky. Narodil se 11.10.1929. Devítka coby osudové číslo? Vypadá to tak, přitom měl rád dvanáctku, tu bluesovou...

Nejsem schopná psát a vzpomínat na Luďka při mlíku či čaji – piju červené a pouštím si Cheta Bakera... Však se taky k jeho krevní skupině hrdě hlásím, jak v tom dobrém, tak i v tom špatném. Bez té patřičné dávky špatného by nevznikalo to dobré, až jedovatě ďábelsky dobré. Na společnou LP desku „Luděk Hulan – Milá společnost“ mi Luděk připsal tohle věnování: „Mé dívoče, nespoutané, jazzové ‚amazonce‘, mému ‚quasi ingotu‘, milené Janě Koubkové z plna srdce Luděk“. To bylo v roce 1978, kdy deska vyšla u Supraphonu a mě by ani ve snu nenapadlo, že o rok později budu Luďkovi zpívat „blues na cestu poslední...“. Měla jsem tehdy pocit, že Luděk je na vrcholu svých sil, konečně byl doceňován a oslavován... Jestli existuje jazzový bůh i jazzový ďábel, oběma se Luděk upsal svou duší. Měl totiž dvě. A tu svou svičku páčil na všech stranách. Totálně uměl svou radost prožít, jeho euforie a energie byla obrovská a obrovsky nakažlivá...

Musím citovat Dr. Lubomira Dorůžku: „Hulan je totiž typ jazzmana společenského.

Potřebuje kolem sebe další spoluhráče, které povzbuzuje od svého kontrbasu a sám se dává povzbuzovat jejich výkony. Dalo by se říci, že Hulan má něco z iniciativní činnosti legendárního Eddieho Condona. Musí neustále přitahovat další hudebníky, shromažďovat je vedle sebe a snažit se, aby se přitom cítili jako doma.“

Jako mladá holka jsem nejdřív narazila na studentské dixielandové Smetáčkovce, Spirituál kvintet a na Evu Olmerovou, která podle komunistických médií trůnila mezi Vyšehradskými jezdci. Takže bacha! V rádiu Bigbandy Duka Ellingtona a Counta Basieho, švédská zpěvačka Alice Babs a totální Ella Fitzgerald s Louisem Armstrongem v patách... Scat, improvizace, rytmus a radost, která byla z těchto muziky cítit – mne doživotně okouzila. Krautgartner, Vlach, Hála, JOČR, TOČR, Lipa! Velebný a Hulan – dva protipóly. Jeden introvert, druhý extrovert, ale společným jmenovatelem jim byl jazz, i když u každého pochopitelně jiný. Chodilo se na SHQ Karla Velebného a na Jazz Sanatorium Luďka Hulana.

Mnoho lidí si myslí, že v názvu je skryt jakýsi jazzový blázeňec. Ale je to jinak. Když v šedesátých letech začaly do jazzu pronikat velmi avantgardní a někdy anarchistické tendence a my jsme na půdě Jazzového orchestru Československého rozhlasu museli hrát nové skladby třetího proudu, ze kterých nás bolela hlava, chodili jsme hrát do Violy „normální“ jazz. Tam jednou bubeník Žižka prohlásil: „To je ale fantastický sanatorium tahle hudba...“. A tak vzniklo seskupení hudebníků spřízněných stylem muziky, která je tehdy bavila. Mainstream a bosanovy, ale hraný tak, že ani snob se nenudil. Osobnostní přístup každého sólisty, fan-dovství pro věc a taky chuť strhnout publikum ke společné radosti, ke společnému jazzovému hodokvasu, to bylo to něco nadčasového a vždy originálního, co se Jazz

Sanatoriu Luďka Hulana vždy dařilo a za čím lidí šli. Luděk nejen dobře „šlapal“ na basu a dobře zpíval, ale taky skvěle „speakeroval“, uměl „udělat“ večer a všechny vyhecoval k maximu. Nezapomenu nikdy na večery v Jazzklubu Parnas s americkým klarinetistou Tony Scottem, který se v euforii lehal na zem a hrál jak „blázeň“ a na spoustu jiných krásných bláznivých večerů nejen v Parnasu, kde hořel v krbu opravdické oheň a kde se muzikanti a herci scházeli po půlnoci, aby se jamovalo, kdy jsem ze svého „showpytle“ vždycky rozdala perkusivní nástroje, aby se každé nějak realizoval a číšníci, tedy tamní personál nekoukali na pracovní dobu a nikoho neprudili, ale ještě přidali do „kotle“. A když se nálada obzvlášť vydařila, šlo se přes most a přes Kampu ke mně do Karmelitské, kde se ještě k ránu pouštěl Stan Getz s Astrud Gilberto, pukořovalo se a popíjelo a ráno se pomaloučku vkrádalo do našich unavených, ale šťastně šťastných duší... Jsem šťastná, že jsem to zažila. Teď je jiná doba, tak nějak tvrdší a já jsem starší. Každý pospíchá, má kšefty v muzikálech a jazzová seberealizace už dávno není jenom pro radost z muziky...

Jazz Sanatorium Luďka Hulana mne přijalo mezi sebe v roce 1975. Poznala jsem hudebníky, kterých si nikdy nepřestanu vážit. Bubeníka Vládu Žižku, saxofonisty Svátu Macáka a Eugena Jegerova, trombonistu Svátu Košvance a Jana Hynčicu, pianistu Zdeňka Kalhouse, kytaristu Antonína Viktoru a bubeníky, kteří se v Jazz Sanatoriu LH střídali – Ivana Domináka, Ivana Smažika, Ládu Malinu a Jaromíra Helešice.

V roce 1978 přijela do pražské Lucerny Sarah Vaughan a Luděk ji a její kapelu provázal do Interkontinentálu a byl nesmírně šťastný, že je mezi svými. Sarah tenkrát novinářům „vyzradila“, že jazz je hudba naprostou pravdivá. Nesmí se s ní však kalkulovat a kšeftovat, protože potom se z ní stane dobrý zdroj příjmů, ale podstata se vytratí.

Luděk Hulan, Lionel Hampton

Vzpomínám na malilinkatej byteček ve Šporkově, kde zkoušely málem bigbandy, na vinárnu U tří houslíček v Nerudovce, kde pan vinárník pouštěl jazzové bigbandy, na to, jak se za Luďkem trousili mladí a žadonili o noty a o nahrávky a Luděk byl vždy obětavě vstřícný, pročež často na své dobráctví doplatil. Vzpomínám, jak jsem žárlila na Irenu Pešicovou, která v roce 1978 Luďka svým zpěvem oslnila, na doktora Profouse ve Vojenský nemocnici, který Luďkovi pomáhal z těch jeho emocí, na Ronalda Krause a jeho texty, které se Luďkovi líbily, na to, jak vzpomínal na Martu Kubišovou, kterou tak nějak uvedl do jazzového „podsvětí“... A taky se musím chechtat při vzpomínce na to, jak mu Laco Deczi říkal „Malostranský Jajteles“, protože Luděk tak nějak židovský vypadal, ale Žid nebyl. A fakt je, že uměl „vyhemzat“, co se mu zachtělo...

Luďkovým heslem bylo „radostí z hudby ku zdraví duše“, a to naplňoval beze zbytku. Taky nikdy nezapomenu na krásná odpoledne v Růžové zahradě tenkrát v PKO-JF, s recitátorem Mirkem Kovaříkem, který měl to bluesové cejtění a do toho „sázel“ ty nádherné verše třeba Václava Hraběte: „...ještě nám zbývá pět cigaret a spousta milování. Na stole černý chléb, laciné víno. Za oknem nebe – husárek malý v děravých

botách. Jak krásné aspoň občas se probouzet odpoledne! Pravá tvoje ruka pod hlavou mou a levicí mě objímáš – (Potichu s nožem v zubech se kolem nás plíží stesk)??? To v rádiu za tvými zády se miluje dívoce a smutně muž jménem HULAN s macatou basou...”

Jack Kerouack ve své beatnické knížce „On the road“ např. říká: „...a já se coural za nima, což vlastně dělám celý život, courám se za lidma, kteří mě zajímají, protože lidí, jediní opravdoví lidí, co znám, jsou blázni, cvoci k spasení, ti, kteří chtějí mít všechno a hned, kteří nikdy nezívají a neříkají věci, co se sluší, ale hoří, hoří, hoří jako ta báječná rachejtle, co se rozprskne a vystřelí tisíce

pavoučích noh proti hvězdám, jen namodralá světluška zůstane uprostřed a všichni vzdychnou jůůůůů...”

A Luděk hořel. Hořel až shořel, ale hořel nádherně a spoustu nás nakazil. Byl to zvláštní druh infekce, který vás celého uchvátil a zbláznil a vy jste netoužil po ničem jiném, než se podělit o tenhle „bacil“ se všemi lidmi bez rozdílu pohlaví či společenského postavení. Skutečně to fungovalo a kdo byl zasažen, byl si rovný s ostatními...

Tak Bye Bye Blackbird, nevím za jak dlouho, ale časem to spolu zase rozjedem.

*Nashledanou se těší
Jana Koubková*

ČESKÁ JAZZOVÁ SPOLEČNOST

zve začínající i pokročilé jazzové instrumentalisty a vokalisty
na druhý ročník interpretačního kursu

LETNÍ JAZZOVÁ DÍLNA PRAHA 1999

Učebny a koncertní sály pro konání akce poskytne Základní umělecká škola na Jižním městě (u Kunratického lesa), která vlastní bezbariérový, nově vybudovaný komplex budov, disponující dostatečnými prostory s moderním vybavením, což zaručuje důstojný průběh akce s me-

zinárodním zastoupením. Ubytovací prostory, kde bude umožněno i stravování, se nacházejí na studentských kolejích, které patří do stejného areálu budov jako ZUŠ. Závěrečný koncert proběhne 16. července v Jazzklubu v Železné.

Závěrečný koncert posluchačů LJD 1998

● Složení lektorského sboru:

František Tomšiček
Gabriel Jonáš (Slovenská republika)
Kuba Stankiewicz (Polsko)
Inga Lewandowska (Polsko)
Piotr Baron (Polsko)
František Kop
Jiří Hála
Svatopluk Košvanec
Matuš Jakabčic
Petr Binder
Martin Lehký
Robert Balzar
Jaromír Honzák
Martin Šulc
Pavel „Bady“ Zbořil

trubka
piano
piano
zpěv
saxofon
saxofon
flétna
trombon
jazzová teorie, kytara
kytara
baskytara
kontrabas
kontrabas
bicí
bicí

● Denní program výuky:

10:00 - 12:30
12:30 - 14:00
14:00 - 16:30
16:30 - 17:30
17:30 - 19:00

výuka nástrojové hry a interpretace
polední přestávka
výuka v ansámblech
odpolední přestávka
teoretický seminář

19:00 - 20:00
20:00 - 22:00

večerní přestávka
jam session, individuální konzultace
(na požádání)

● **Cena kurzu:**

1800,- Kč
1200,- Kč (pro členy ČJS)

● **Ubytování:** studentské koleje na Jižním městě. Cena za jednu noc je 135,- Kč (za osm nocí je tedy částka na ubytování 1080,- Kč)

● **Stravování:** možnost stravování v menze – cena snídaně je 55,- Kč a cena polopenze 165,- Kč (nedaleko je obchod s potravinami).

● **Místo konání:** Základní umělecká škola, ul. J. Růžičky, Praha 11 - Jižní město.

● **Termín konání:** 10. – 17. července 1999.

● **Přihlášky** zasílejte na adresu ČJS a kursovné na její účet : KB č.ú. 72136-011/0100.

K přihlášce je nutno přiložit:

1. stručná životopisná data s charakteristikou své činnosti v hudební oblasti.

2. kopii útržku zaplacené složenky či doklad bankovního převodu

● **Vyrozumění:** Pokud obdržíme vaši přihlášku, zašleme vám písemně vyrozumění s dalšími pokyny.

Adresa ČJS: Česká jazzová společnost
U družstva Ideál 6
140 21, Praha 4
tel/fax: 02/612 11 890
e-mail: jazz.spol@post.cz

Důležité: Vzhledem ke kapacitě areálu ZUŠ je celkový počet posluchačů LJD limitován. Upozorňujeme proto zájemce, aby neotáleli s odesláním přihlášky. Po naplnění limitu již nebude v naší moci uspokojit další případné zájemce.

PŘIHLÁŠKA NA LETNÍ JAZZOVOU DÍLNU – PRAHA 1999

Jméno: Úroveň technické a žánrové vyspělosti:
začátečník – mírně pokročilý – pokročilý
až zdatný – geniální

Adresa: Na účet ČJS jsem zaslal(a) kursovné
ve výši:

Datum narození: Chci zajistit stravování v menze:
ne – pouze snídaně – polopenzi

Nástroj: Chci zajistit ubytování: ano – ne

Datum: Podpis:

SVATOBOR MACÁK O LUĐKOVÍ HULANOVÍ

Znal jsem ho samozřejmě jako špičkového basistu už z koncertů Studia 5 a orchestru Karla Krautgartnera v kavárně Vltava někdy kolem roku 1958 – 59, ale do muzikantského kontaktu jsem s ním přišel až někdy v roce 1967. To jsme dělali jeden z jeho pořadů v Divadle hudby, kde jsem hrál i nějaké své skladby. Jednu z nich pojmenoval právě Luděk, když jsem nebyl schopen jí dát název. Nazval ji hulanovsky „Projíždka po jezeře Loch Ness“.

Pak se naše cesty rozešly. Hrál jsem dva roky (1969 – 71) v tehdejší západní Německu v taneční kapele a vrátil se až na podzim 1971. Přestál jsem tak různá angažmá, též na lodi „Saga fjord“ společnosti Norwegian America Line, hrál jsem v jedné hře v divadle Semafor s orchestrem F. Havlíka na baryton saxofon a působil se Swing kvartetem Vladimíra Klusáka. Po těchto peripetiích jsem se s L. Hulanem sešel někdy v roce 1974 a hrál v jeho Jazz Sanatoriu od r. 1975 s Evženem Jegerovem, Zdeňkem Kalhouskem a Vladimírem Žížkou. Ten název zdůvodňoval nějak jako „hudbou k srdci a zdraví duše“. Několik Luděkových vlastních slov o Jazz Sanatoriu v jeho pro něj typických formulacích: „Co je Jazz Sanatorium? Je to de facto dobrovolné občasně sdružení porůznu v jazzu kolaborujících jednotlivců. Je jej možno pojmuti též jako spolek vzájemně se podporujících, ale někdy i odporujících si hudebníků spřízněných duší. Jakou hudbu produkuje Jazz Sanatorium? V provedení tohoto tělesa můžeme občas zaslechnouti jazzovou hudbu různého naturelu, většinou však, ne-li vždy, hudbu zcela bezprostřední, lehkou a tzv. bezproblémovou. Chtěli-li bychom přesto zařadit skupinu těchto sólistů tak nějak dle stylovosti, nutno na tomto místě zdůraznit, že občasně dobrovolné sdružení Jazz

Sanatorium se nebude snažit ani o jazz tradiční či progresivní, nýbrž spíše o jazz normální.“

Hráli jsme v té době v Redutě, v klubu na Strahově nebo ve starém Parnasu (to byl jazzklub na Smetanově nábřeží vedle kavárny Slávie, dnes drahý restaurant). Také jsme se účastnili jeho pořadů „Jazz Film Forum“, např. v KD v Praze 6 Na Petyncce, kde v první části prezentoval filmy z amerických jazzových festivalů (např. Concorde, Newport) a v druhé se hrál živě. Též provozoval jazzové kvízy. Ještě se vrátím k těm filmům: v té době to nebylo tak jednoduché se k nim dostat, ale Luděk jako „nedůvěryhodná osoba“ pro tehdejší režim – odešel totiž v roce 1968 do Švýcarska a pak se asi po roce vrátil, ale nikdy nesměl vycestovat – si dovozoval docházet na Americkou ambasádu a filmy si půjčovat. Všechny takové osoby byly samozřejmě registrovány. Proti vchodu do ambasády byla taková budka, ve které byla stálá služba příslušníků SNB a každého, kdo vycházel, si okamžitě zapsal.

Zkoušelo se, pokud vůbec, v jeho malém bytečku na Jánském vršku, občas byly i nějaké zájezdy. Hráli jsme např. v Ostrově u Karlových Varů, kde tehdy působil Eda Srp, neúnnavný propagátor jazzu (později a dodnes v Litvínovském kulturním domě, kde jsme taky hráli), dále ve Frýdlantu, Liberci, Brně – Lesné atp. Ale i na větších akcích jako byly Pražské jazzové dny, veřejná rozhlasová nahrávka ze studia A v Karlíně, Slánské jazzové dny apod.

Luděk Hulan měl lidově řečeno „čuch na jazzmany“. Dovedl rozpoznat, co v člověku vězí, a dostat to z něj. Věřil těm, které si vybral, a tím je posiloval. K jeho posledním objevům patří zpěvačka Jana Koubková a kytarista Tony Viktora. Mně pomohl

v „comebacku“ na jazzovou scénu, ale jeho věnování na malé desce EP (z produkce Pantonu č. 2), kterou jsem s ním natočil, mě dojalo protože znělo: „Milému Svátovi vzpomínku na báječnou spolupráci a s upřímným poděkováním za pomoc při mém návratu na čs. jazzovou scénu. Vždy Tvůj Luděk Hulan.“ To byl celý Luděk! Ještě mi děkoval. Bylo to úplně opačně. Děkovat jsem měl já!

Tony Viktora, Svatobor Macák, Jana Koubková,
Láďa Malina, Luděk Hulan

K některým jeho výroky. Vyžadoval stálou pozornost a soustředěnost během hraní na pódiu. Často říkával: „Jak mě můžeš doprovázet, když se na mě nediváš!“, a to plačtivým, vyčítavým hlasem. Když jsme v roce 1976 doprovázeli v Tradicional Jazz Studiu amerického klarinetistu Tony Scotta, tvrdě vyžadoval „Look at me!“. Jednou přišel klavírista Zdeněk Kalhous později na vystoupení do Reduty, takže Luděk poprvé také viděl a s rozzářeným obličejem nám říkal: „To je úžasný jak ten Luděk u toho vypadá!“ Luděk se dával zcela do hry a bylo to i vidět. Když jsme natáčeli

LP s Tradicional Jazz Studiem Pavla Smetáčka a americkým černošským saxofonistou Benny Wattersem ve studiu v Dejvicích (bylo v dnešním katolickém semináři) byl Luděk přizván na basu. Ve skladbě „Sweet Georgia Brown“ chtěl B. Watters, abych hrál první sólo, nevím už proč. Luděk přišel právě ve chvíli, kdy jsme to poslouchali a zaslechl saxofon. Se zoufalstvím v hlase řekl: „Ježíši, vždyť on hraje jako Sváta!“ Ani jsem se jeho zděšení moc nedivil.

Nedávno jsme si vzpomínkovým pořadem v Redutě připomněli 40. výročí vzniku Studia 5 – prvního comba moderního jazzu u nás, dá-li se to tak říci – jehož byl Luděk Hulan spoluzakladatelem a členem. Zahráli jsme si i jeho skladby Milá společnost, Pohyblivé schodiště a další spolu s Vitem Fialou, který skladby aranžoval,

Svatoplukem Košvancem, Jiřím Válkem, Milošem Bílkem, Radkem Kramplem, Jaroslavem Šindlerem a hlavně Ivanem Dominákem. Jan Konopásek, další žijící a hrající člen tehdejšího Studia 5, byl bohužel tou dobou v USA. Přišli i Vlasta Průchová a Karel Růžička st. a zajamovali si s námi. Celá akce bohužel proběhla bez většího zájmu veřejnosti a hlavně Českého rozhlasu a České televize, přestože byli pozváni. Je škoda a chyba, že si nepřipomínáme naši jazzovou tradici, která zde byla navzdory době, která tomu nepřála.

Svatobor Macák

ANKETA ČTENÁŘŮ JAMU

Minulá čtenářská anketní otázka zněla: **Přežije jazz rok 2000 (2005)?** K tomuto tématu se vyjádřila paní (slečna) Hana Šajtarová ve svém krásném dopise, za který děkujeme a z něhož citujeme:

... pár slov k tématu „**Přežije jazz rok 2000 (5)?**“.

Dle mého názoru potřebuje jazz k tomu, aby se mohl vyvíjet, muzikanty, kteří jej budou hrát, a posluchače, kteří jej budou přijímat. A k tomu nemalou měrou přispívají společnosti, které se podílejí na osvětě a podpoře jazzových muzikantů (konání festivalů, koncertů zahraničních hudebníků atd.).

V Praze a v jiných městech (Slaný, Olomouc) existuje plno jazzových klubů a lidiček, kteří se tomuto stylu věnují. Jmenujme např. Karla Růžičku, Emila Viklického, Jiřího Stivína, Rudolfa Daška..., kteří jazzu zůstávají nadále věrní a i další generace muzikantů viz Karel Růžička jr., Kontraband, Najponk... Ti hrají jak šlágry jazzových velikánů z New Orleansu, Chicaga, New Yorku tak vytváří své vlastní skladby s ohledem na svou fantazii, emoce, a myšlenky, které je provází. Takže posluchač má z čeho vybírat - jak stylově, tak autorsky.

A nemusí chodit jen na živou muziku - může naladit rádio (jmenovitě: Limonádový Joe, Vltava) či zapnout televizi, kde se, sice většinou ve večerních hodinách, z úst odborníků jako např. Dr. Lubomír Dorůžka, Aleš Benda, Dr. Vojtěch Hueber dozví mnoho zajímavosti z oblasti jazzu a může tak nahlédnout “pod pokličku” repertoáru řadě vynikajících jazzmanů českých i zahraničních.

Jsem tedy přesvědčena, že jazz přežije, a to i díky tomu, že jazzové kluby navštěvují v převážné většině mladí lidé (tak je tomu i v mém případě).

Hana Šajtarová

Nová anketní otázka:

Témata k zamyšlení, která jsme vám, vážení čtenáři nabízeli v minulých číslech JAMU, byla spíše abstraktnější a obecná (Proč poslouchám jazz? Přežije jazz...). Dnešní anketní otázka zní naopak velmi prozaicky a sleduje ryze praktické cíle. Jedná se totiž o tento zpravodaj.

Jak už naznačily některé vaše dopisy a jejich kritické připomínky, je načase zkonfrontovat naši představu o podobě JAMU s tím, jak by jste si jej představovali vy. Napište nám, jaké informace v JAMU postrádáte a co je v něm naopak přebytečné. Uvitáme jakoukoli podnětnou připomínku nebo nápad. Anketní otázka tohoto čísla JAMU proto zní: „**Co vám v JAMU chybí a co přebývá?**“.

Děkujeme a těšíme se na vaše reakce.

50. LÉTA VE VZPOMÍNKÁCH JAROSLAVA KOPÁČKA

Nový vojenský řád a způsob vojančení, který tak výstižně popsali v „Tankovém praporu“ a „Černých baronech“ pánové Škvorecký a Švandrlík, staly se v r. 1951 noční můrou pro nejednoho maturanta, zbaveného vidiny dalšího vysokoškolského vzdělávání. Jako jedna z cest úniku před touto hrozbou se jevila možnost dalšího studia na střední škole, kterou byla také konzervatoř. Tak se stalo, že u talentových přijímacích zkoušek jsme se objevili také my gymnazisté - věkově starší uchazeči, kterým tento ústav s nezapomenutelným ředitelem Dr. Václavem Holzknechtem poskytl oproti vysokým školám s atmosférou 50. let blahobytné útočiště.

Intenzivní studium klarinetové hry ve třídě prof. Dlouhého - obdivovatele Artie Shawa a absolvování výuky teoretických předmětů se spolužáky stejné krevní skupiny, jako Zdeněk Pulec nebo Ivo Preis, pomáhaly nevnímat natolik těžkosti doby. Za korunovaného prince v království bigbandů konce 40. a začátku 50. let byl považován orchestr Zdeňka Bartáka, složený z výborných amatérů a konzervatoristů. Vzhledem k častému obměňování hráčů v tomto amatérském tělese vystřídal se zde úctyhodný počet hudebníků některých později zvučných jmen, např. Libor Pešek, F. Havlík, V. Žizka, J. Konopásek, L. Hulan, Z. Pulec, I. Preis, K. Hála, V. Hybš a jiní. Škoda, že na zmínku o existenci tohoto bigbandu nezbylo v publikaci L. Dorůžky „Panoráma jazzu“ místo.

Bylo pro mě tedy velkou ctí, když jsem po několika dnech na konzervatoři dostal nabídku zahrát si alt sax v tomto orchestru, který jsem obdivoval již dříve na jeho vystoupeních v divadle E. F. Buriana a ve Valdštejnské zahradě. Neotřelá a nápaditá aranžmá pianisty Kamila Hály ve stylu

Billyho Maye s glisandujícími saxy odlišovala tento band od všech ostatních. Zájezdová koncertní činnost a účinkování při různých příležitostech byly výbornou přípravou pro budoucí profesionály. Není bez zajímavosti, že první bigband, který se objevil na obrazovce Čs. televize krátce po zahájení jejího vysílání v červnu 1953, byl právě orchestr Zdeňka Bartáka.

Profesionální dokonalost saxofonové sekce Vlachova orchestru vedená Karlem Krautgartnerem budila obdiv. Bylo proto překvapením pro pražskou muzikantskou veřejnost, když se jí její lídr rozhodl rozpustit a tři dosavadní členy nahradit novými. Důvodem byly mimo jiné také Krautgartnerovy avantgardní snahy zvládnout po glennmillerovském zvuku progresivní trend, představující nové znění plátkových nástrojů, jaké reprezentovala nastupující generace saxofonistů jako např. Lee Konitz, Lennie Nichaus, Stan Getz, Buddy DeFranco nebo Gerry Mulligan.

Když jsme na jaře 1954 s Vládou Hruškou (barytonsax rovněž od Z. Bartáka) nadšeně přijali Krautgartnerovu nabídku spolu s Milanem Ulrichem (tenorsax) doplnit k Vladimíru Tymichovi (tenorsax) uprázdněná místa v sekci, netušili jsme, kolika požadavkům se budeme muset na dělných zkouškách podřídit, abychom uspokojivě splnili představy našeho lídra. Krautgartnerovi šlo o prestiž a vyvinul maximální úsilí, aby předvedl škodolibým hlasům, že to s námi dokáže. Výměna hlavíček, frázování, způsob vibráta, pro nás novinka „polykání not“ pomocí přiloženého jazyka na plátek, intonace, barva zvuku a povinný odposlech způsobu hry moderních hráčů z „rentgenů“ - z toho všeho nám šla hlava kolem.

Zde je však zapotřebí odbočit a zmínit se

dnešním vlastníkům magnetofonů a minidisků o neobvyklém zařízení, které v té době sehrálo ve vývoji zdejší jazzové scény nezanedbatelnou roli. Nouze naučila Dalibora houští a česká vynalézavá hlava vysokoškolského studenta elektrotechniky vymyslela „nahrávačku“, která, ač primitivně, umožňovala záznam hudby z tehdy dobře slyšitelné stanice AFN Munich - amerického vojenského vysílače v Bavorsku. Tento přístroj na principu nahrávací hlavy s rýcí jehlou vytvářející drážky do vystřížených fólií - získaných z odpadu rentgenových snímků plíc a přehrávaných k reprodukci ohnutými kovovými jehlami, stal se náhradním zdrojem desek pro jazzofily (odložen na půdě v Roudnici n/L. mně vydržel provozuschopný dodnes). Když jsem byl po letech na jednom ze zájezdů s Českou filharmonii do USA pozván s několika kolegy na návštěvu proslulé Berkeley School v Bostonu, nelíčený zájem hostitele o provozování jazzu u nás mne přivedl ke zmínce o „rentgenech“. Při představě, že vyprávím o tomto kuriózním nahrávacím zařízení na půdě školy vybavené nejmodernější technikou, nemohl jsem se ubránit pocitu pobavení. Nevěřicně nechápavý výraz tváře pana ředitele mne však přiměl, abych jej raději ponechal v oprávněných pochybnostech o mých znalostech angličtiny.

Někdy koncem června 1954 po zájezdech do několika měst nastal pro nás den D a ještě nezastřešený, přeplněný zimní sta-

dion na Štvanici s tlačícím se davem bez vstupenek před branami byl poprvé v Praze svědkem vystoupení renovovaného Vlachova orchestru. Spontánní ohlas fanoušků na orchestrálky jako Four Brothers, 12th Street Rag, nebo Krautgartnerovy a Hálovy kompozice naznačoval, že navzdory pochybovačům jsme nijak špatně neobstáli. S Karlem Krautgartnerem jako faktickým bandlídrem dosáhl zřejmě Vlach v té době svého vrcholu. Ve vzpomínkách pana L. Dorůžky na léta padesátá „Maják jazzu v temnotě doby“, uveřejněných v říjnové sobotní příloze Lidových novin 1997, je na celé stránce o K. Vlachovi jen jediná věta: „Karel Vlach přežíval 1953 - 55 pod patronátem čs. cirkusů a varieté.“ Pro upřesnění je nutno dodat, že tomu tak bylo od r. 1953 do jara 1954. O přežívání od r. 1948 - 52 na půdě Karlínského divadla, kdy měl Vlach dokonce období zákazu mimodivadelní činnosti, se zde bohužel nemluví. Dále by čtenáře možná zajímala také málo známá skutečnost o snaze tehdejších mocných zlikvidovat jej v r. 1950 konkurencí - ustavením tělesa nazvaného „Orchestr Jaroslava Ježka“, do jehož čela se postavila významná hudební osobnost tehdy ještě ovlivněná „duchem doby“. Nebylo divu, že toto neživotné, postaru hrající uskupení skončilo po roce svoji činností. O nevráživosti režimu vypovídá dvouletý zákaz nahrávání desek 1949 - 51 a působení v rozhlase až do r. 1956. V roce 1953 vypuzení z Karlínského divadla, živili se Vlachovci cestováním po republice pod hlavičkou „čs. cirkusů a lunaparků“ a až po roce se jim podařilo dosáhnout lepšího existenčního zajištění zakotvením v divadle ABC.

Není nadnesené vyslovit, že to byli především Vlachovci se svou jazzem poznamenanou muzikou, kteří byli tím „majákem jazzu v temnotě doby“ tehdejších fanoušků,

nemajících možnosti účastnit se „jam sessions za zavřenými dveřmi“. Pamětníci si vzpomenu na tisícové zástupy posluchačů, zaplnujících sály, amfiteátry a stadiony na každém jejich vystoupení. Chodit na Vlacha bylo rovněž jakýmsi vyjádřením politického postoje. Mimo tento bigband nabitý vynikajícími sólisty jazzmany (Krautgartner, Ulrich, Kubernát, Jelínek, Preis, Raška) zde tehdy nic lepšího nebylo. V době, která znemožňovala hostování zahraničních hudebníků, byli tito hráči jediným pramenem poznání a vzorem. Krautgartner, Kubernát a Raška - lídři svých sekcí, díky své velké muzikálnosti a svému mimořádnému hudebnímu čichu dokázali pouze z desek a rentgenů vyhmátnout a aplikovat správný způsob interpretace. S trochou nadsázky lze říci, že z tohoto jejich odkazu „jak hrát“ - aniž by si toho byla vědoma - žije ještě dnešní generace. Napodobování jejich příkladu vedlo v případě Krautgartnera dokonce až za hranice hudby. Nošení zelených brýlí, které bylo důsledkem jeho častých očních potíží, stalo se módou pro saxofonisty.

S nedostatečným nástrojovým vybavením a s omezenou možností sledovat vývoj dokázal Vlach za „železnou oponou“ udržet krok s předními evropskými orchestry té doby. Gramofonové snímky jsou toho dokladem a některé orchestrální tituly nahrané bez dnešních možností střihů a playbacků s nezanedbatelným feelingem, dokonalou intonací a technickou precizností byly by možná obtížné k interpretaci ještě dnes. Willis Conover, známý propagátor jazzu a moderátor programů JAZZ HOUR - MUSIC USA na vlnách Hlasu Ameriky, měl zřejmě ve své době oprávněný důvod k tomu, aby odvyšil z Washingtonu celou relaci muziky pocházející z Vlachovy dílny.

Se zpětným pohledem a vzpomínkou na tehdy vládnoucí poměry lze prohlásit, že Karel Vlach přispěl významně k zachování kontinuity a překlenutí nejtěžšího období pro jazz v bývalé ČSR po r. 1948. Bylo by nespravedlivé, kdyby z důvodu většího příklonu k populární hudbě po odchodu K. Krautgartnera v r. 1955 a díky přezíravosti publicistů byl vnímán a vešel do

(zleva: Vladimír Hruška, Vladimír Tymich, Karel Krautgartner, Jaroslav Kopáček, Milan Ulrich)

obecného povědomí málem jen jako taneční orchestr v celé éře své existence.

Krátce před Krautgartnerem, jenž tehdy opustil Vlacha z převážně jiného důvodu než s cílem se osamostatnit, odešel jsem v červnu 1955 vzhledem k vážnějšímu onemocnění také já (nahrazen Mirkem Honzákem). Po dvou letech, již ale s úmyslem uplatnit se výhledově v oblasti vážné hudby, jsem se vrátil zpět. To však již do doby uvolňování poměrů, příznivějších pro jazz, do doby, která poměrně dostatečně popsána, není již, na rozdíl od pouťových časů, bílým místem na mapě čs. jazzu.

JAROSLAV KOPÁČEK

nar. 1931

(klarinet, saxofon)

Po gymnáziu studium klarinetové hry na Pražské konzervatoři a AMU.

Orchestra:

* Od r. 1951 Zdeněk Barták

* Od r. 1954 - 55 Karel Vlach

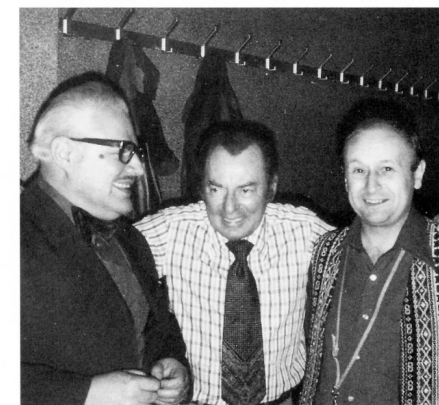
* V roce 1956 orch. Kamila Hály (účast na prvním polském jazzovém festivalu v Sopotech 1956)

* Od r. 1957 opět s Karlem Vlachem v divadle ABC a později 1962 v Hudebním divadle v Karlíně. Spolupráce s JOČRem pod vedením K. Krautgartnera a K. Hály.

* 1964 - 66 člen Českého noneta

* 1966 - 96 člen České filharmonie

* Mezitím od r. 1977 až do současnosti Swingband Ferdinanda Havlíka

(Karel Krautgartner, Woody Herman, Jan Konopásek)

BRASS BAND RAKOVNÍK

vydává nový titul

"Down By The Riverside"

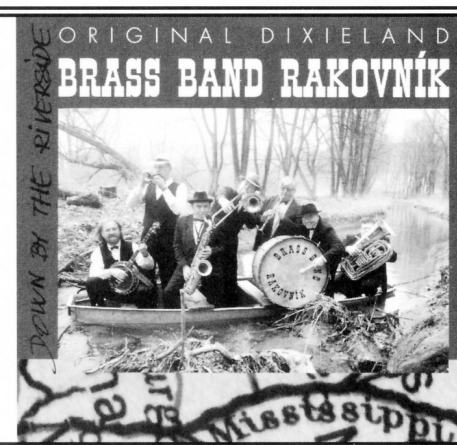
na počest 9. výročí své existence.

Podobně jako na prvním

živě nahraném albu

"Just A Little While To Stay Here"

pokouší se i zde kapela kráčet ve šlépějích praotců dixielandu z New Orleans.

JAZZOVÝ KVÍZ

V minulém kvízu byla pozornost upřena na jazzové kytaristy a, ačkoli byl kvíz dle našeho názoru poměrně obtížný, o správné odpovědi nebyla nouze. Zdá se, že jazzová kytara se v zdejších krajích opravdu těší značné pozornosti.

Tedy k výsledkům a správným odpovědím: 1b) Charlie Christian; 2c) Herb Ellis; 3b) Riverside Records; 4a) Guitar Forms (omlouváme se za chybu v názvu tohoto alba). Pátá otázka byla ne-soutěžní a v této minianketě získali vaši přízeň rovným dílem Joe Pass a Wes Montgomery.

Mezi autory správných odpovědí byl vylosován pan Pavel Daehne z Prahy, kterému tímto blahopřejeme a posíláme CD Herbieho Hancocka „Gershwin's World“.

Kvíz, který pro vás připravil Naj Ponk do tohoto čísla, mapuje spíše starší swingovou éru a věříme, že i v této oblasti se najde dostatek znalců, kteří si budou vědět rady. Na vylosovaného autora správné odpovědi čeká CD Johnnyho Hartmana Unforgettable (Impulse!, 1966), které do kvízu věnovalo vydavatelství GALLUP MUSIC.

1. Který legendární trumpetista nosil přezdívku „Little Jazz“?

- a) Bunny Berigan
- b) Roy Eldridge
- c) Bobby Hackett

2. V roce 1935 se zpěvačka Ella Fitzgerald přidala k senzační swingové kapele. Jak se bigband jmenoval?

- a) Chick Webb Orchestra
- b) Gene Krupa Orchestra
- c) Buddy Rich Orchestra

3. V kterém roce se narodil „The King of Swing“ Benny Goodman?

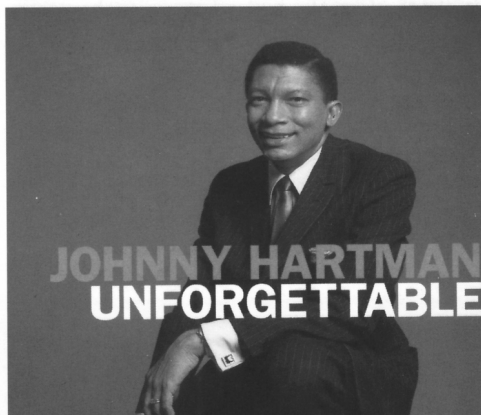
- a) 1909
- b) 1915
- c) 1913

4. Trombonista Will Bradley vedl ve třicátých letech swingovou kapelu. Který bubeník byl spolušéfem bandu?

- a) Buddy Rich
- b) Big Sid Catlett
- c) Ray McKinley

5. Skladba Cherokee se stala klasikou jak swingových orchestrů, tak bebopových comb. Znáte jejího autora?

- a) Victor Young
- b) Ray Noble
- c) Cole Porter

OHLÉDNUTÍ ZA JAZZOVÝM ATELIÉREM LOUNY '99

Zřejmě je to tak. Od Slaného směrem na západ vanou jazzové větry. Jihozápadním směrem ležící Rakovník se „nakazil“ už před pěti lety, a to především zásluhou místního Brass Bandu. Rakovnický dixieland se za přispění města snaží již několik let o pravidelné jazzové večery, na kterých se vystřídala již značně početná skupina pražských jazzových těles i sólistů. (Většinou se jim tam líbilo. Nejvíce asi Jiřímu Patoczovi a Janě Jordánkové, neboť ti se stále vracejí na místo činu.) Severozápadně ležící Louny jsou od Slaného také coby kamenem, a tak zcela zákonitě i zde musela nějaká ta jazzová sazenice zakořenit. Jazz je v Lounech opečováván partou lidí kolem místní hudební školy a přímo vzkvétá pod rukama jazzové dobrovolnice Lenky Mráčkové. Především její zásluhou se letos na Velikonoce mohl v Lounech uskutečnit pilotní ročník Jazzového ateliéru.

Vyučující dal dohromady kytarista Roman Pokorný. Pozval Jiřího Slavička (drums), Jana Knopa (piano), Ladu Kerndla (zpěv), Petra Dvorského (bass), Vlastimila Šmídu (trumpeta) a Martina Plachého (sax). Studentů se sjelo pětaticet (převažovaly kytary, jako šafránu bylo basistů a pianistů), a to doslova ze všech koutů Čech a Moravy. Hotel Union nabídl pořadatelům z Jazz Clubu Louny skutečně velkorysé podmínky, a tak celý pobyt od čtvrtka do pondělí vyšel posluchače včetně kurzového, ubytování a stravy na neuvěřitelných 1620 Kč. Akce se neobešla bez grantu Ministerstva kultury a příspěvku z rozpočtu města Louny. Skvělé zázemí poskytla zcela zdarma místní základní umělecká škola, a tak byly vytvořeny přímo ideální startovní podmínky. Zbytek byl pak na samotných zúčastněných.

Denní program začínal hraním v jednotlivých třídách, po obědě přicházela na řadu teorie (popřípadě spánek), odpoledne hra ve skupinách a příprava na večerní jamy v restauraci Unionu. O první večer se postarali samotní lektoři, další „pařenice“ už byly plně v rukou frekventantů a vrcholem byl samozřejmě nedělní závěrečný koncert, který se, ostatně jako všechny jamy, protáhl až do pozdních ranních hodin. Absolutně nejméně toho naspali kupodivu ti dříve narození a osobností jazzové dílny byl jednohlasně vyhlášen šestatřicetiletý kontrabasista z Ostravska Pepa Pak.

Většina účastníků ateliéru se ještě před odjezdem shodla, že za rok se do toho překrásného města na Ohři s nečekaně dobrým a laciným pivem (desítka za 8 Kč) určitě znovu vrátí. A protože dobrá pověst je tou nejlepší reklamou, lze příště očekávat ještě větší zájem než letos. Ať už bude pořadatelem místní Jazz Club, hudební škola nebo kdokoliv jiný, Louny mají velkou šanci zařadit se mezi těch několik málo míst, která znají hudebníci z celé České republiky jako města jazzu.

Pavel Sklenička, účastník kurzu

ROZHOVOR VÍTA FIALY S PETREM KARENEM

Při hledání témat a osob k rozhovorům o jazzové tematice se programově snažíme spravedlivě oslovovat zajímavé kolegy tak, abychom pokud možno nediskriminovali žádný region naší krásné země ani styl jazzového projevu. Vzhledem k tomu, že toto interview je v pořadí teprve čtvrté, může se stát, že nám laskaví čtenáři vytknou, že jsme svoji pozornost neupřeli ještě tím či oním směrem. Na tomto místě chceme poprosit o trpělivost a ujistit, že všechna tato hlediska máme uvědoměle na zřeteli a že pouze zhruba čtvrtletní perioda vydávání našeho zpravodaje nám brání zmapovat tímto způsobem veškerou bohatost naší jazzové scény ve Slezsku, na Moravě či v Čechách.

Pro dnešní rozhovor jsme se vypravili za MUDr. Petrem Karenem, kterého by bylo možno s jeho laskavým svolením charakterizovat jako jednoho z představitelů spíše tradiční jazzové scény. Vybrali jsme si ho zejména proto, že jeho přístup a přístup jeho kolegů k tomuto druhu jazzu se vyznačoval vždy jistou dávkou originality a osobitostí už jenom ve výběru skladeb, jejichž interpretace se ujímali. Přijal nás na svém pracovišti v Mikrobiologickém ústavu v Praze Krči.

Já: Tak doktore - ty seš doktor, já jsem doktor - konečně to bude debata na úrovni. Koukám tak tady po tom areálu, jak si tady v klidu za naše dělnický peníze bádáte, zatímco jazz si musí vystačit většinou bez dotací. Již léta mě trápí otázka, na kterou se teď snad dočkám odpovědi: proč se ti říká „Holmese“?

Dr. Petr Karen (dále jen Dr.): To je šíříleně stará záležitost - v době, kdy jsme byli ještě všichni kučeraví, tak jsem si koupil takovou kostkovanou čepici - to bylo někdy na konci šedesátých let a v tý jsem furt chodil. A protože jsem byl jedinej, kterej

chodil v kostkovaný čepici s kšiletem, tak mně říkali Holmese.

Já: Ale to mi právě pořád leželo v hlavě proč Holmese a ne Holmes?

Dr: Ááá... my jsme měli takovýho tromboňáka, kterej byl velikej fanda na starý detektivky... Von měl vůbec takový zvláštní zájmy - například měl rád operetu, ale takovým tím způsobem - spíš jako ze srandy. Právě ty nejudlejší jevy ho hrozně rozradostňovaly. Takže on měl rád detektivky, ale měl od Doylea překlady ještě snad z před první světový války, a tam ta forma toho jména při oslovení zněla „Holmese“ a ne „Holmesi“.

Já: Aha, tak konečně jsem se to dozvěděl, to se mi ulevilo. Musím ti říct, že tahle věc mě trápila celou dobu, co tě znám, a nikdy jsem se nebyl schopen na to zeptat až konečně dneska.

Dr: Tvoje starosti a Rotschildovy peníze...

Já: A další věc: je ti známo rčení bohužel jež zesnulého vibrafonisty a trombonisty Františka Sojky, že jazz se dělí na „tradiční, modernu a takový to normální hraní“?

Dr: No znám ho samozřejmě, to bylo populární.

Já: Můžeš k němu zaujmout nějaké stanovisko?

Dr: No, samozřejmě, pro běžnou... provozní praxi řekněme... je to pravda. Ale když to člověk vezme malinko vodtažitějc, tak to vlastně ani není tak důležitý. Představ si, že bys takovejhle výrok řek' třeba o klasice. Co je to totiž „normální hraní“? Normální hraní není to, že hraješ jak ti zobák narost' - tím, že jsi hodně nebo miň poslouchal a že jsi hrál s někým nebo s jiným, tak sis ten zobák piloval nějakým způsobem do nějakýho tvaru. A to takzvaný „normální hraní“ je teda to, že už hraješ tak, jak sis ten zobák za ta léta připiloval a nepře-

MUDr. Petr Karen - soprán -
altsaxofonista, vědecký pracovník
Mikrobiologického ústavu, vůdčí duch
souboru JAZZ FIDDLERS
předzívka: dr. Obludný či Holmese

mejšlíš o tom, jestli hraješ postaru nebo ponovu. Ale vždycky by měl člověk čas od času malinko zauvažovat - hrozně nemám rád to slovo „stylovost“ - jestli nedělá nějaký opravdu stylotvorný kopance. Třeba například postavil jsem, řekněme, velkou kapelu, která bude hrát všechno možný, protože holt se to tak musí..., a sehnal jsem nějaký starý tiskáče swingovek. No a nechám hrát basistu na baskytaru... z těch starejch aranží...! Tak je to normální hraní? No je to normální hraní, ale mě to šíleně vadí. No a takovejch příkladů by se dalo najít hrozná spousta - jemnějších nebo závažnějších. Čili, ono to

postaru nebo ponovu není důležitý, ale mělo by to mít nějaký ten rozumnej ksicht.

Já: No ten tvůj rozbor toho rčení mě velice zaujal, rozhodně na něm asi něco bylo, protože když to ten František vyslovil, tak to působilo docela trefně. V souvislosti s tím bych se tě chtěl zeptat na tvůj názor na poměrně výraznou část jazzové obce, která se programově zabývá rekonstrukcí jazzově-zábavné hudby meziválečného období, a to včetně dobového oblečení a ulízaných vlasů na pěšinku?

Dr: No tak s tím začal asi Klikar, že jo... přece si nebudeme hrát na to, že nevíme, o kom je řeč. A pochopitelně díky jeho velké pili a samozřejmě i specifickému nadání na jak hudební, tak nehudební věci to zaznamenalo velikej úspěch. No a tak se to samozřejmě rozšiřuje. Zkoušejí to i jiní. To je teda jedna věc, proč je to tak vidět. Další věc - ty jsi se ptal, jakej mám na to názor. No... (dlouhá pauza)... hrozně rád si to poslechnu, ale sám bych to hrát nechtěl. Je to zkrátka názor na věc, kterej není jen v tom jazzu. V klasický muzice existuje v posledních letech móda tzv. „autentické interpretace“. Tam je to o to horší, že z tý doby nejsou nahrávky - myslím tu renezanční a barokní muziku. Někdy to má nádherný výsledky a je to bezvadný, ale často se tím zaštiťujou i věci, který - aspoň mýmu uchu - znějí velmi nudně a tak nějak... zkrátka se mi to tolik nelíbí. A jakmile se z toho začne dělat sektářství a začne se na to přísahat jako na jedinou možnost, tak to už se mi nelíbí vůbec. Jestliže je to názor, kterej si zvolím a zkrátka ho dělám, tak je to naprosto v pořádku. Jestliže ale začnu říkat, že všechno ostatní je od ďábla, tak to v pořádku není.

Já: Zařazuješ se ty sám někde jako hudebník - můžeš se nějak osobně či stylově vymezit? Chce se ti to vůbec udělat?

Dr: No, moc se mi do toho nechce... Ale je samozřejmý, že už ze mě nikdy nebude zažraney moderňák... takzvaney. To znamená,

že si sice moderní muziku poslechnu docela rád a taky se mi spousta věcí líbí, ale v mém věku nepředpokládám, že bych začal napodobovat někoho pozdějšího, třeba Parkera, nebo se v tom nějakým způsobem rozvíjet. To teda už asi ne.

Já: A teď další věc, která mě zaujala. Ty a tvoji lidé jste kromě tradičních „butlovek“, „svatech“ a „sentlujzblúsů“ programově uváděli skladby, které kromě vás téměř nikdo nehrál – dokonce se jedna vaše deska jmenuje příznačně /N/EVERGREENS. Mohl bys to nějak komentovat?

Dr: No na tom není nic zvláštního, nás bavilo hrát věci, který se nehrajou. Ono to má totiž jednu velkou výhodu. Znalí posluchači tě neporovnávají s těma nejlepšíma interpretama tý písničky, který kdy slyšeli. Jsou dva typy lidí – takové běžnej posluchač jakýkoliv muziky má rád to, co zná. A nemá rád to, co nezná. I když nejsem nacionalista, tak zvlášť urputný jsou v tomhleto naši germánští sousedi, kteří opravdu vyžadují – pakliže se jim dá jen trochu možnost – jen ty písničky, který už znají a pokud možno je slyšeli co nejvícekrát. To platí ostatně v každý muzice – nejenom v jazzový. A pak jsou posluchači, kteří naopak mají aspoň čas vod času rádi i něco, co neznají. Protože sám jsem člověk, kterej si rád poslechne věc, kterou ještě neslyšel a je zvědavěj, tak to předpokládám i u ostatních. A taky nás to v kapele bavilo. Aranžoval jsem takovýhle věci – ono to má výhodu v tom, že se člověk nemusí hrozně ohlížet na to, jak už to ti machři někdy vymysleli a může být tak drzej a udělat tam něco po svém, protože ho nikdo nebude obviňovat, že tamhleto riff tam přece byl jinak.

Já: Tvoje jméno je spojeno se skupinou JAZZ FIDDLERS. Existujete pořád? Jaký je současný stav?

Dr: Mám bejt upřímněj?

Já: Musíš!

Dr: Ve skutečnosti to v tý velký partě nefunguje, protože příležitosti pro hraní s osmi – desetičlennou kapelou je velmi málo, a znamenalo by to, že by se někdo o ty příležitosti ke hraní – ať už honorovaný, nebo ne – musel starat. To je první věc. Já na to starání jaksi nemám čas, nadání, chuť ani mentalitu. Druhá věc je ta, že – protože jsme byli amatérská kapela – tak po revoluci někteří lidé z kapely začali být mnohem vytíženější než dřív. My jsme v tý kapele byli zvyklí víc zkoušet než hrát, a řada z nás – jinak bysme to nedělali – to pokládala za příjemnou věc a za komunizmu to dělala s velkou chutí. Ale toto se jaksi změnilo.

Já: Máš nějaké kritické připomínky ke způsobu, jakým se provozuje jazzová hudba v Česku? Mám na mysli spíše obecně formulovaný názor – pokud to lze.

Dr: No, víš, já nic tak šíleně specifickýho pro český způsob provozování jazzu ale spoň v evropskejch podmínkách nevidím...

Já: ...prosil bych spíše o pohled z absolutních hledisek, protože jazz je koneckonců americká záležitost alespoň dle místa svého vzniku a ať chceme nebo nechceme, po rozšíření se do celého světa je podrobován konfrontaci s místními kulturními vlivy...

Dr: Ano, byly snad vzácný případy. V kytarovým hraní třeba obohacení hry cikánským způsobem jako u Django Reinhardta. Jinak bych chtěl říci, že všichni dobrý americký jazzový muzikanti tuhleto muziku poslouchají od kolíčky. Mají to zadřeny pod kůží a neudělají určitý chyby, který my zkrátka uděláme, aniž o tom víme. Kdežto, když mě bylo tři, čtyři, pět, šest let, tak jsem z rádia slyšel hrát dechovku, a , nefikám, že se mi zadřela pod kůží – to teda ne, ale slyší to člověk tolikrát, že ví, co je tam dobře nebo špatně, i když se o to nezajímá. Ostatně, řekl bych, že u některých lidí, který se velmi brzo a houževnatě zabejvali i jinou muzikou než jazzem a jsou přesto uznávaný jazzový muzikanti – taď myslím třeba Wyntona

Marsalise – je znát, že už nemají ten naprosto přirozenej čistej přístup k tomu hraní jako ty jazzmani takový ty opravdu přirozený, který neznají nic jinýho. Ty tu chybu neudělaj'. Tenhleto člověk, který má klasický vzdělání a kterej je podle tvýho rozdělení vlastně částečně „frakoun“, tak hraje jinak – jestli líp nebo hůř to já nebudu posuzovat, ale není to ten přirozenej jazzovej projev, kterej člověka nakonec vždycky stejně nejvíc okouzlí.

Já: A na závěr – existuje nějaká zásadní věc, kterou v sobě nosíš léta, která má bezprostřední vztah k jazzu a kterou bys chtěl sdělit veřejnosti, a to nejen jazzové?

Dr: No, tahleta prohlášení – těch už bylo. Vždycky mi něco vadilo, pak se to postupně oslabovalo a vyplynulo zase něco jinýho. To znamená... co mě teď tak napadá z těch prohlášení, který jsi chtěl a který už zdaleka nejsou tak tíživý...

Já: ...asi jsi laskavější a laskavější...

Dr: Ale ne, jen s tím už nejsem tolik konfrontovanej. Tak například: proč ti bubeníci nehrajou „čtyři“, a proč hrajou tolik! Nebo: proč zpěvačky poslouchají jenom zpěvačky a ne muziku! Kdykoli jsme s nějakou spolupracovali, tak bylo naprosto nemožný ty dámy přesvědčit, aby si poslechly instrumentálku a všimly si třeba frázování. O tom, že neposlouchaly, kdo co hraje za sólo a co tam zrovna dělá ani nemluvim. No já to nebudu rozvádět. Ono by se jistě našlo ještě několik věcí, které by člověk chtěl sdělit, ale já si teďka nevzpomenu.

Já: Doktore, cílem tohoto hovoru nebylo prezentovat vytříbený a systematický pohled na téma naší debaty – spíše šlo o představení dalšího z mnoha rozličných osobních pohledů na jazz a dění kolem něj a to jsi splnil dokonale, za což ti jménem jazzové obce srdečně děkuji.

BLINDFOLD TEST

JIRÍ MRÁZ (BILL MILKOVSKI)

Jeho skálopevný rytmus, čistá intonace a výrazný tón slouží nejlepším jazzmanům už více než tři desetiletí. Mezi jeho spoluhráče patřili např. Thad Jones, Tommy Flanagan, Joe Henderson, Bill Evans, Stan Getz, Clark Terry, McCoy Tyner, Elvin Jones, Hank Jones a další. Vynikající reputace Jiřího Mráze se dále upevnila v 80. a 90. letech, kdy se etabloval jako jeden z nejlepších basistů na scéně.

V značně obsáhlé diskografii Jiřího Mráze se od roku 1991 začínají objevovat také tituly vydané pod jeho jménem: *Catching Up* (Alfa), *My Foolish Heart a Jazz* (obě pro Milestones). Čtvrté album *Bottom Lines* (rovněž pro Milestones) bylo nejen pro basisty velkou událostí roku 1997. Kromě Mrázových vlastních skladeb obsahuje skladby basistů Rona Cartera, Jaca Pastorija, Bustera Williamse, Charlese Minguse, Marcuse Millera a Steva Swallowa.

1. CHRISTIAN MCBRIDE/ MARK WHITFIELD/ NICHOLAS PAYTON

„Driftin“ (Fingerpainting: The Music Of Herbie Hancock, Verve, 1997)
McBride – bass, Whitfield – guitar, Payton – trumpet.

Je to Ray (Brown)? Pokud ne, tak je to někdo, kdo zní velmi podobně. Pak to ale musí být Christian McBride. Setkal jsem se s Christianem poprvé, když přijel do New Yorku. To mu bylo asi 18. Hrál jsem s Carmen McRae v Bottom Line a on hrál naproti, myslím že s Ray Hargroovem. Vzpomínám si, že mu před dalším setem praskla kobylička na base, takže ten gig dohrál na moji basu. Od té doby už ušel kus cesty, je to výbornej hráč a tady zní opravdu dobře. Je to patrně něco nového.

2. NIELS-HENNING ØRSTED PEDERSEN

„Our Love Is Here To Stay“ (Those Who Were, Verde, 1996)
Pedersen – bass, Ulf Wakenius – guitar, Victor Lewis – drums.

To je Niels (téměř okamžitě), to je ten jeho zvuk. Někdo k tomu má výhrady, ale já ho znám už dlouho a líbí se mi to. Poprvé jsem ho slyšel v šestašedesátém na nějakém jamu v Berlíně. O pár let později jsme spolu udělali šňůru po Japonsku ještě s Ray Brownem – jen tři basy. Bylo to super. Niels je výbornej basista, má svůj typický zvuk – hodně čitelný zvuk díky těm všem jeho snímačům. Zní to dobře. A samozřejmě je mimořádný sólista. Někteří basisté hrajou pravou rukou třemi prsty. On používá všechny čtyři prsty s různou akcentací úhozu. Proto je schopný toho na tu basu tolik zahrát.

3. CHARLES MINGUS

„I Can't Get Started“ (Mingus Three, Roulette, 1957)
Mingus – bass, Hampton Hawes – piano, Dannie Richmond – drums.

Soudě podle nahrávky je to něco starého. Mohl by to být Mingus. Ten zvuk a nápady... Je to on – Mingus je jen jeden! Občas jsme se scházeli v Bradley's – myslím, že jsem tam s ním tuhle věc párkrát pozdě v noci hrál. Já na piano a on na basu. Měl tu věc rád. Taký rád hrával Stardust. Mingus napsal spoustu skvěle muziky, která je hodně specifická a většinou ho lidé takhle specificky i vnímají, ale on zněl skvěle i když hrál standardy. Měl v sobě více poloh. Mimo svůj vlastní band hrál přece s Birdem a taky udělal pár věcí s Thad Jonesem, který byly výborné. A samozřejmě to co dělal s Dukem... Je to úžasný, když si to člověk všechno uvědomí. Já jsem s ním hrál na jeho posledních nahrávkách, které udělal (*Three Or Four Shades Of Blues*, *Something Like A Bird*, *My, Myself and Eye*, Atlantic). Tady na týhle nahrávce v triu hraje výborně. Nevím, kdo hraje na piano, ale jeho harmonická práce je skvělá.

„Je to Hampton Hawes.“

Opravdu? Myslel jsem na něj, byly tam fráze, které hrával. Měl jsem šanci s Hamptonem Hawesem hrát jeden týden v Mnichově někdy v roce 1967- 68. Další výjimečný hráč.

4. MARC JOHNSON`S RIGHT BRAIN PATROL

„Around That Time“ (Magic Labyrinth, JMT/Verve, 1995)
Johnson – bass, Wolfgang Muthspiel – guitar, Arto Tunçboyacıan – percussion.

Není to Miroslav? Jestli ne, tak je to někdo, kdo ho pozorně poslouchá. Některé fráze mi Miroslava připomínají.

„Marc Johnson.“

Předpokládám, že to je nějaká novější nahrávka. Jsou tam krásný nápady. Poznal jsem Marca v době, když přišel do New Yorku a začal hrát s Billem Evansem. Je to výbornej muzikant s vysoce propracovaným sólovým konceptem.

5. PAUL CHAMBERS

„You`d Be So Nice To Come Home To“ (Bass On Top, Blue Note, 1957)
Chambers – bass, Kenny Burrell – guitar, Hank Jones – piano, Art Taylor – drums.

Není to Paul Chambers s Kenny Burrellem? No jasně – skvělá kapela. Paul Chambers měl výjimečné a osobité frázování a ovlivnil spoustu basistů. Hlavně dnes se hodně mladých hráčů snaží hrát jako on. Byl to skvělý muzikant a pokaždé dokázal znít super!

6. DAVE HOLLAND

„Mr. PC“ (Ones All, Intuition, 1995)
Holland. solo bass.

To je věc Paula Chamberse. Nejsem si jistý, kdo je basista, ale má velmi dobrou techniku. Není to Peter Washington?

To je Dave? Ještě jsem ho takhle sólově neslyšel. Ale je to dobrý, líbí se mi to. Je to další skvělejší hráč! Výbornej timing a čistá intonace. A když hraje s Jackem (DeJohnnette), tak jsou na sebe úžasně napojení. Je to skvělá rytmika, ať už hrajou s Keithem Jarrettem nebo s Johnem Abercrombiem v Gateway. Setkal jsem se s ním když přijel do „města“ poprvé a začal hrát s Milesem.

7. SANTI DEBRIANO

„Sensacion“ (Panamianiacs, Evidence, 1993)

Debriano - bass, David Kikoski - piano, David Sanchez - tenor sax, Tommy Campbell - drums, Mino Cinelu - percussion.

To by mohl být Santi. Jeho zvuk je taky velmi osobitý. Mám rád způsob, jakým hraje - je to kombinace zajímavého zvuku a frázování, která dělá jeho hraní výjimečným. Hodně jsem ho slyšel hrát s pianisty v Bradley's a na různých festivalech, ale v tomhle kontextu jsem ho ještě neslyšel. Zvláštní směr latiny a jazzu ovlivněná jeho panamskými kořeny. Líbí se mi to.

8. BUSTER WILLIAMS

„Air Dancing“ (Something More, In & Out, 1989)

Williams - bass, Herbie Hancock - piano, Wayne Shorter - saxofon, Shunzu Ono - trumpet, Al Foster - drums.

Eddie Henderson?? Basista zní jako Buster, ale ještě počkám na sólo než to potvrdím.

Jasně, je to Buster. Je to jeho zvuk a jeho koncept hry. Má ostřejší zvuk než třeba Mingus, Niels nebo Christian McBride. Je to díky snimači a taky způsobem nahrávání. Myslím, že tady tu basu brali linkou. A taky tam dohrával nějakou piccolo basu. To ho prozradilo, je totiž jediný kromě Rona (Cartera), kdo na ní takhle hrával. Buster Williams taky píše krásné věci. Tahle byla super a byl v ní cítit jeho vlastní, hodně osobitý přístup k base. Skvělejší muzikant.

*Převzato z JazzTimes
Přeložil a upravil Petr Dvorský*

„DUKE ELLINGTON V PRAZE“

Česká jazzová společnost ve spolupráci s Americkým střediskem uspořádala přednášku Jamese Lincolna Colliera o Duke Ellingtonovi. Přednáška se uskutečnila 23.4. v přednáškovém sále Amerického střediska v Hybernské ulici v Praze. J.L.Collier je jedním z nejvýznamnějších životopisců Duka Ellingtona. Je autorem mnoha knih, včetně proslulé The Making Of Jazz nebo Louis Armstrong. Jeho články otiskují New York Times Magazine, Wall Street Journal, Playboy nebo Village Voice.

Pan Collier poutavým způsobem přiblížil posluchačům osobnost Duka Ellingtona a zejména začátky jeho kariéry dokumentoval hudebními ukázkami. Návštěvníků sice přece jen mohlo být více, ale i tak se jednalo o velice vydařený večer.

Náš dík patří Dr. Lubomíru Dorůžkovi za jeho skvělé tlumočení přednášky.

Vážení čtenáři!

Pokud se vám dostává JAM do ruky náhodou, nejste členem České jazzové společnosti a rád byste se jím stal, zde je přihláška. ČJS je občanské sdružení, které pořádá vzdělávací, soutěžní a společenské akce související s jazzovou hudbou (Letní jazzová dílna Praha, Junior Jazz, Jazzový den aj.) a vydává tento čtvrtletní zpravodaj JAM. Pokud chcete vstoupit do ČJS, zašlete nám, prosím, přihlášku na adresu Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4. Členský příspěvek činí dle rozhodnutí valné hromady ČJS 300,- Kč ročně a můžete jej zaslat na účet č. 72136-011/0100, KB Praha 1 s variabilním symbolem ČJS '99. Zároveň přivítáme Vaše návrhy a podněty k činnosti.

PŘIHLÁŠKA KE ČLENSTVÍ V ČESKÉ JAZZOVÉ SPOLEČNOSTI

Jméno a příjmení:	Státní příslušnost:
Adresa:	Číslo OP:
Telefon:	Vztah k hudbě (posluchač, aktivní hudebník, hudební vzdělání, profese):
Fax:	
E-mail:	Datum:
Rodné číslo:	Podpis:

*Technika hry
na bicí soupravu*

MODERN FUSION DRUMMING 2000

Roman Kobiela

Hledám spolehlivého distributora, zejména na prodejny hudebnin v rámci celé ČR (přip. SR)

Španělská 6, Praha 2
tel./fax: (02) 22 25 20 78
tel.: 0603 410 773

- housle, violy, cello, kontrabasy
výběr mistrovských nástrojů
a smyčců
- dechové nástroje
použité i nové
- klasické kytary
mistrovské i studentské
- příslušenství, výkup, servis
- konzultační a poradenská činnost

T e l e g r a f i c k y

Na poslední schůzi výboru ČJS došlo ke změně jeho složení: své členství ve výboru na vlastní žádost z důvodu pracovní vytíženosti ukončil Radek Krámpel. O kooptaci jeho nástupce by se mělo rozhodnout na příští schůzi výboru.

Notový papír 120g/m²

- 12ti linkový 210x297 mm, cena za dvojlist: 2,- Kč
- 12ti linkový 245x340 mm, cena za dvojlist: 2,60 Kč
- 14ti linkový 245x340 mm, cena za dvojlist: 2,60 Kč

Dodává: Bohuslav Volf, Měchenická 2556/10, 141 00 Praha 4, tel.: 02/72762758

POZVÁNKA NA JUNIORJAZZ 1999

Česká jazzová společnost pořádá už druhý ročník soutěžního festivalu **JuniorJazz 1999 pro jazzové soubory mladých muzikantů do 30ti let.** Festival se letos koná v Ústí nad Labem ve dnech 21. – 23. října a bude probíhat souběžně s dalším ročníkem Jazz & Blues Festivalu, Ústí nad Labem.

Vyzýváme proto všechny mladé jazzové kapely aby se soutěže zúčastnily a zaslaly audiokazetu s nahrávkou tří jazzových skladeb, mezi kterými bude alespoň jeden standard. Odborná porota složená z předních českých jazzových interpretů posoudí všechny zaslané nahrávky a vybere pět kapel, které se zúčastní finále soutěže. Vítězná kapela obdrží kromě možnosti samostatného vystoupení na Jazz & Blues Festivalu též finanční odměnu ve výši 10 000,- Kč.

Kazety s nahrávkou a kontaktní informace zasílejte na adresu ČJS nejpozději do 10. září 1999.

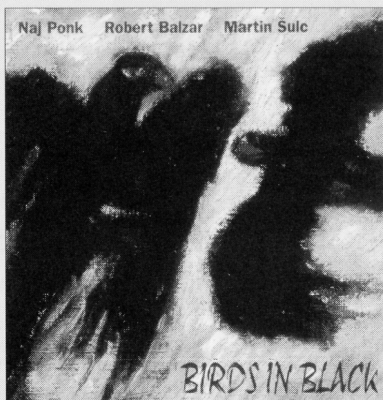
TRIBUTE TO DUKE ELLINGTON

Ke 100. výročí narození Duka Ellingtona
natočil bigband Veleband
pod vedením aranžéra a skladatele Jana Hály
netradiční výběr z jeho skladeb.
Hosté: Peter Lipa a Karel Růžička.

Zároveň s uvedením nahrávky na trh podnikl tento exkluzivní soubor ARTA Records turné po USA, kde vystoupil mj. v newyorském jazzovém klubu Knitting Factory. V květnu pak v rámci Pražského jara doprovázel legendárního bluesového zpěváka Georgioho Fama a hrál na jazzovém festivalu v Bejrútu.

GALLUP MUSIC

BIRDS IN BLACK

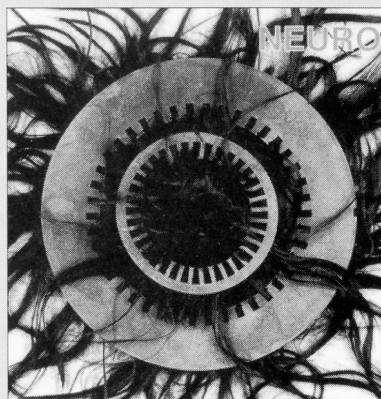
Naj Pong – piano
Robert Balzar – basa
Martin Sulc – bicí

Birds in Black info: www.czechart.cz

NEURO

Jarmo Sermilá – trumpeta
Emil Viklický – piano
Alex Švamberg – železa
Miroslav Posejpal – cello

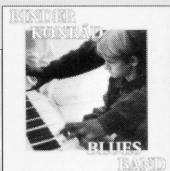
Neuro e-mail: asvamberg@post.cz

BINDER-KONRÁD BLUESBAND

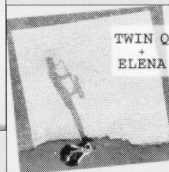
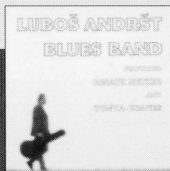

UN POCO LOCO
Čáry máry fuk!

THE JAZZ UNITY
Soul Eyes

LUBOŠ ANDRŠT BLUESBAND featuring Tonya Graves and Ignatz Netzer

TWIN Q + ELENA

Inzerované CD si můžete objednat na dobírku na adrese:
Petr Zahel, P. O. Box 31, 128 01 Praha 2
nebo na telefonních číslech: 0603 92 65 53, 0602 93 85 92.
Cena za jeden CD včetně balného a poštovního 320 Kč.
Cena každého dalšího CD v jedné zásilce 280 Kč.
Objednané CD budou zaslány na dobírku do čtrnácti dnů.

Na uvedené adrese lze objednat zdarma kompletní katalog firmy **GALLUP MUSIC**.

Z VAŠICH DOPISŮ

Vážení jazzoví příznivci, děkujeme vám za vaše názory a připomínky obsažené ve vašich dopisech. Paní Hana Staňková, jejíž první příspěvek jsme uveřejnili v minulém čísle, nám hned vzápětí poslala krásný dopis, kterým doplňuje naše povídání o Karlu Velebném. Pokud se týká kritických slov pana Michala Filka, domníváme se, že JAM (a samozřejmě i ČJS) by měl být otevřeným prostorem pro celé spektrum jazzových stylů, a pokud vzniká dojem, že některým oblastem jazzu straní a jiné obchází, je to samozřejmě chyba, která nám možná unikla. Také proto jsme však toto téma zvolili pro anketní otázku tohoto čísla a těšíme se na vaše názory. Nicméně, na rozdíl od pisatele, nás zajímá, kdo si co myslí a pokud o tom dokáže napsat, vítáme to. JAM je časopisem členů ČJS, ve kterém by právě jejich názory měly zaznít.

V každém případě ještě jednou děkujeme za podněty a píše nám.

...Tedy, kdo byl Karel Velebný – můj milý přítel, velký muzikant, skromný, milý, trpělivý, plný porozumění a humoru. Poznala jsem Káju na Zimním stadionu, kde bývaly v kavárně jednou týdně jazzové večery Luďka Hulana se Studiem 5. Byly to krásné večery, na které nelze zapomenout, přestože je tomu už více než 30 let. Doba byla těžká a Kája a jeho přátelé – nedá mi to, abych je nevyjmenovala: Hulan, Tomek, Holitzer, Konopásek, Rokl, Dominák – se proti ní bránili svoji krásnou muzikou. A myslím, že uhájili, co se dalo. Díky jim všem! Mezi námi zůstali už jen dva: Konopásek, který se vrátil po letech z USA a Dominák. Ti ostatní jistě hrají pospolu tam nahoře muziku, bez které si neumím život představit. Chci tím poděkovat našemu Kájovi, od kterého jsem se já jen posluchač naučila mnohé!

*Za jazzové milovníky a příznivce
Hana Staňková*

... krátce: mnoho úsudků moha stále stejných lidí, málo věcných informací o novinkách v jazzu, málo informací o koncertech, festivalech a absence klasických krátkých recenzí na koncerty.

Rád bych byl s ČJS ve spojení dále, ale jsem praktik. Zajímají mne fakta, novinky a chcete-li také drby. Co mne zajímá velmi málo, to je to, co si kdo myslí, zvláště pak, pokud podává svoje myšlenky žoviálním způsobem bez dostatečného množství faktů. Mimochodem – potvrdila se mi moje obava, ČJS v novém složení bude masivně podporovat pravověrné ovečky mainstreamu a že ostatní jazz (dixi, oldies, blues, ...) jakoby nebyl... .

Michal Filek

AghARTA JAZZCENTRUM

vás zve na výjimečný koncert

Praha 14.7. 21:00

Lucerna Music Bar

STEPS AHEAD

- Mike Mainieri vib.
- Bob Berg sax.
- Eliane Elias piano
- Marc Johnson bass
- Peter Erskine drums

Vstupenky: AghARTA JAZZ
CENTRUM, Praha 1, Krakovská 5,
tel: 22 21 12 75
a síť TICKETPRO
Účast všech členů i nečlenů ČJS
povinná

Evropský den hudby a Svátek hudby 1999 v České republice

21. června se konal 5. ročník
Svátku hudby 1999
v České republice
a Evropského dne hudby.

*Svátek hudby je
národní slavností
nekomerčního a zcela
ojedinelého charakteru,
kterou naše republika oficiálně
vstupuje do mezinárodního společenství
dnes již 87 zemí světa, které se
k myšlenkám slavnosti hlásí
a každoročně, 21. června, ji slaví.*

ÚŘEDNÍ HODINY KANCELÁŘE ČJS

Úterý 9:30 - 12:00

Pátek 9:00 - 12:00

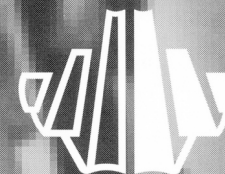
CENÍK INZERCE:

Pro členy ČJS do 250 znaků	zdarma
Pro ostatní do 250 znaků	150,- Kč
1/4 strany	300,- Kč
1/2 strany	600,- Kč
celá strana	1 200,- Kč
přední a zadní strana	1 800,- Kč

Inzeráty zasílejte na adresu:

Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 00 Praha 4, faxujte na č.: 612 11 890,
nebo použijte e-mail: jazz.spol@post.cz.

Finanční vyrovnaní zašlete na náš účet č.: 72 136-011/0100

ČESKÉ HUDEBNÍ NÁSTROJE

Foerstrova 16, 100 00 Praha 10

Tel: (02) 782 00 54, Fax: (02) 781 28 18

e-mail: chn@mbox.vol.cz Internet: http://www.chn.cz

VELKOOBCHOD - ZÁSILKOVÁ SLUŽBA

Výhradní resp. smluvní dovozce
profesionálních akustických hudebních nástrojů a příslušenství

TREVOR JAMES & Co.

Schilke

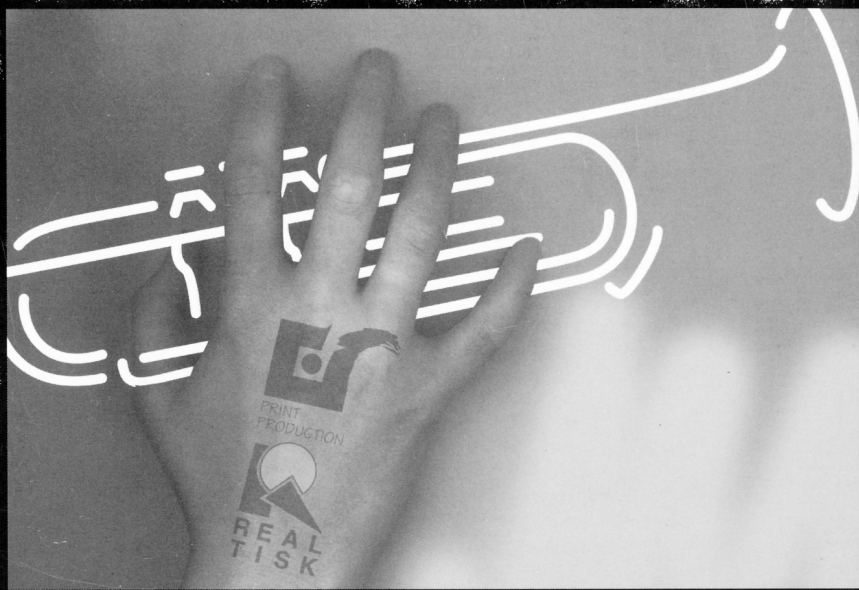

DICK

LARSEN STRINGS%

SPECIÁLNÍ SLEVY PRO JAZZOVÉ HUDEBNÍKY

OPATOVICKÁ 18, 113 81 PRAHA 1, TEL.: (02) 24 91 36 83-4, FAX: (02) 24 91 36 85

• VÝSEK, FALCOVÁNÍ,
VAZBA V1
A DALŠÍ KNIHAŘSKÉ
ZPRACOVÁNÍ

A ROLAND
HEIDELBERG
STROJI

• BAREVNĚM
A 4 BAREVNĚM
TISK NA 5-TI

• DO FORMÁTU A2
AGFA AVANTRA 25

• OSVIT

• DIA Z PC/MAC

• DO FORMÁTU A3

• ELEKTRONICKÝ
NÁTISK

• CHEMICKÝ NÁTISK
DO FORMÁTU A2

• MONTÁŽ Z PC/MAC

• CELSIS 6200

• CROSFIELD

• PŘEDLOHY A2

• DO FORMÁTU

• SCANOVNÍ

• GRAFICKÝ NÁVRH

• GRAFICKÝ NÁVRH

• SCANOVNÍ

• GRAFICKÝ NÁVRH

JAM

Zpravodaj ČJS

Šéfredaktor: Petr Dvorský

Redakce: Vít Fiala, Petra Konrádová, František Kop

Jazyková úprava: Mgr. Hana Břeňová.

**Do čísla přispěli: Vít Fiala, Jana Koubková, Jaroslav Kopáček, Jan Knop,
Svatobor Macák, Pavel Sklenička.**

Adresa: Česká jazzová společnost

U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4

tel/fax: 02-612 11 890, email: jazz.spol@post.cz

Grafické zpracování: Pavel Mařata

Tisk: Print Production

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s.p., odštěpný závod Praha
č. j.: nov 6412/98 ze dne 26.6.1998